

Sygn. akt X P(upr) 1183/13

WYROK

IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Protokolant Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **M. Z.**

przeciwko **I.C.we W.**

o świadczenie z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych

I. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki M. Z. kwotę 498,82 zł (czterysta dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. ustala, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa;

IV. wyrokowi w punkcie I sentencji wyroku nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

XP (upr) 1183/13

UZASADNIENIE

Powódka M. Z., wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej I. C. we W. kwoty 498,82 zł tytułem wyrównania świadczenia socjalnego za 2010r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia pierwszej niepełnej wypłaty tj. od dnia 26 marca 2010r. do dnia zapłaty. Wniosła ponadto o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej kosztów procesu.

Na uzasadnienie swego żądania podała, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2013 r. o sygn. akt P 44/10 powinna otrzymać świadczenie w wysokości określonej przez przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin. Zaznaczyła, że wniosek o wypłatę dopłaty do wypoczynku złożyła w okresie obowiązywania w/w rozporządzenia, zaś możliwość zgłaszania roszczeń o wypłatę uzupełniającą kwoty „odżyła” dopiero z chwilą publikacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Na wypadek zgłoszenia przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczeń, powódka wskazała, że wniosek o dopłatę brakującej kwoty złożyła w dniu 26 stycznia 2010r., a ponadto nawet w razie uznania, że upłynął termin przedawnienia, przed jego skutkami chroni ją art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej.

Powódka wyjaśniła, że wniosek o wypłatę dopłaty do wypoczynku złożyła pod rządami w/w rozporządzenia z 2000 r., które zostało zastąpione przez rozporządzenie Rady Ministrów z 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin. W § 10 tego rozporządzenia wskazano, że do wniosków złożonych i

nierozpatrzone przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy tego rozporządzenia. Przepis ten był niekorzystny dla funkcjonariuszy celnych, bo świadczenia należne na podstawie rozporządzenia z 2000 r. były wyższe niż na podstawie rozporządzenia z 2010 r. W dniu 23 kwietnia 2013 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 10 w/w rozporządzenia w zakresie, w jakim odnosi się do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Wobec tego zdaniem powódki wniosek złożony przed wejściem w życie nowego rozporządzenia z 2010 r. powinien być rozpoznany na starych zasadach. Jeśli chodzi o wymagalność roszczenia, powódka wskazała, że powstała ona z dniem pierwszej, niepełnej wypłaty. Ponadto podała, że skoro w myśl art. 190 ust. 4 Konstytucji orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją aktu normatywnego stanowi podstawę do wznowienia postępowania, to zachodziły podstawy do wznowienia postępowania o wypłatę dopłat za 2010 r. przed organami celnymi. Wobec tego ewentualne terminy przedawnienia liczone powinny być, zdaniem powódki, od daty wydania wyroku z 23 kwietnia 2013 r. Powódka wskazała również z ostrożności procesowej, że na podstawie art. 165 ust. 2 ustawy o służbie celnej zachodziły podstawy do nieuwzględnienia przedawnienia.

Strona pozwana I. C. we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powódki. Wskazała, że powódka nabyła prawo do wypłaty spornego roszczenia, zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin, z chwilą nabycia w danym roku kalendarzowym prawa do urlopu wypoczynkowego. Możliwość żądania zaspokojenia przysługującej wierzytelności powódka nabyła już 1 stycznia 2010 r., gdyż z tą datą nabyła uprawnienie do urlopu wypoczynkowego. Nawet przy przyjęciu, że datą wymagalności była data złożenia wniosku o wypłatę, tj. styczeń 2010 r., roszczenie powódki byłoby przedawnione, gdyż wniosek o wypłatę uzupełniającego świadczenia powódka złożyła w dniu 09 kwietnia 2013 r. Odnośnie art. 165 ust. 2 ustawy o służbie celnej strona pozwana podniosła, że przepis ten nie stwarza obligatoryjnej podstawy do nieuwzględnienia terminu przedawnienia, a możliwość skorzystania z niego pozostawiono do uznania kierownika urzędu. Strona pozwana zarzuciła ponadto, że art. 190 ust. 4 Konstytucji nie daje podstaw do automatycznego wyeliminowania z obrotu prawnego rozstrzygnięć, zaś powódka nie wskazała w oparciu, o jaką procedurę w jej przypadku miałyby to nastąpić. W dalszej części strona pozwana podniosła, że utrata mocy obowiązującej przez przepisy na podstawie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie oznacza unieważnienia istniejącego wcześniej stanu prawnego. Na wypadek uznania żądania powódki za zasadne, podniosła w związku z tym, że ewentualne odsetki mogłyby przysługiwać powódce wyłącznie od daty wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. Z. jest funkcjonariuszem celnym i pełni służbę w U. C. we W. od 09 listopada 1992r. na stanowisku specjalisty Służby Celnej.

Dowód: umowa o pracę z dnia 09 listopada 1992r. k.35

zaświadczenie strony pozwanej z dnia 03 stycznia 2014r. k. 13

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4 551,92 zł brutto miesięcznie.

Dowód: zaświadczenie o średnim miesięcznym wynagrodzeniu powódki (k.27)

Wniosek o wypłatę świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010r. powódka złożyła w dniu 26 stycznia 2010r.:

Okoliczność bezsporna

Wysokość świadczenia faktycznie wypłaconego powódce z tytułu dopłaty do wypoczynku za 2010 r. wynosiła 238zł brutto.

Bezsporne (oświadczenie strony pozwanej z 07 marca 2014r. k. 26)

W dniu 09 kwietnia 2013r. powódka złożyła do Dyrektora I. C. we W. wniosek o uzupełniającą wypłatę świadczenia w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 r. w wysokości 498,82 zł z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty.

Bezsporne (wniosek powódki z dnia 10 kwietnia 2013r. k. 14)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości w zakresie roszczenia głównego oraz w przeważającej części w zakresie roszczenia odsetkowego.

Stan faktyczny w sprawie był między stronami bezsporny. Okoliczności dotyczące przebiegu zatrudnienia powódki wynikały w sposób niewątpliwy ze złożonej dokumentacji pracowniczej, zaś okoliczności związane z wypłatą świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 r. zostały zgodnie wskazane przez obie strony.

Powódka w spornym okresie była funkcjonariuszem Służby Celnej, sytuację prawną powódki jako pracownika w pierwszej kolejności regulują przepisy dotyczące służby celnej. Podstawę prawną roszczenia zawiera przede wszystkim art. 135 ust. 1 ustawy z 27.08.2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 2009 r., nr 168, poz. 1323 ze zm.), który stanowi, że funkcjonariuszom i członkom ich rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin, mogą być przyznawane świadczenia socjalne. W podobny sposób kwestię tę regulowała poprzednia ustawa o Służbie Celnej, z 24.07.1999 r. (Dz.U. 1999 r., nr 72, poz. 802 i nr 110, poz. 1255); na podstawie jej art. 42 wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z 11.05.2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin (Dz.U. z 2000, nr 39, poz. 450, dalej: rozporządzenie z 2000 r.). Obowiązywało ono w chwili zgłaszania przez powódkę wniosku o wypłatę przysługującego jej świadczenia socjalnego. W § 1 ust. 1 rozporządzenia z 2000 r. wskazano, że funkcjonariuszowi celnemu, który w związku z pełnieniem służby nabył w danym roku kalendarzowym prawo do urlopu wypoczynkowego, oraz małżonkowi funkcjonariusza, dzieciom własnym, dzieciom małżonka, dzieciom przysposobionym i dzieciom przyjętym na wychowanie, spełniającym kryteria określone § 1 ust. 1 pkt 1 i 2 tego rozporządzenia, przysługiwało, na pisemny wniosek funkcjonariusza, raz w roku kalendarzowym, świadczenie w postaci dopłaty do wypoczynku. W § 2 ust. 2 określono metodę obliczania tego świadczenia, wskazując, że dopłata do wypoczynku przysługuje na każdą uprawnioną osobę w wysokości procentowej minimalnej stawki uposażenia zasadniczego według najniższej grupy uposażenia zasadniczego, obowiązującej w Służbie Celnej w dniu 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym funkcjonariusz nabył prawo do urlopu wypoczynkowego: 1) za 2000 r. - 19,35%, 2) od 2001 r. - 32,85%.

Między stronami poza sporem pozostawało, że przy zastosowaniu powyższych kryteriów hipotetyczna dopłata do wypoczynku, obliczona zgodnie z rozporządzeniem z 2000 r., wynosiłaby w przypadku powódki 498,82 zł brutto,

Po złożeniu przez powódkę wniosku ze stycznia 2010 r., ale jeszcze przed ustaleniem kwoty należnego jej świadczenia i przyznaniem oraz wypłaceniem dopłaty do wypoczynku za 2010 r., doszło do istotnej zmiany stanu prawnego. Z dniem 20.03.2010 r. weszło bowiem w życie nowe rozporządzenie dotyczące przedmiotowej kwestii, a mianowicie rozporządzenie Rady Ministrów z 16.02.2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz.U. z 2010 r., nr 33, poz. 177, dalej: rozporządzenie z 2010 r.). W § 2 ust. 5 ustalone zostały nowe zasady naliczania świadczeń z tytułu dopłaty do wypoczynku. Wskazano w nim, że dopłata do wypoczynku przysługuje na każdą uprawnioną osobę w wysokości 0,127 kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla funkcjonariuszy Służby Celnej, przy czym wyliczoną kwotę dopłaty zaokrągla się do pełnych dziesięciu groszy w górę. Unormowano ponadto w § 2 ust. 6 terminy wypłaty świadczenia z tego tytułu, wskazując, że jest ono rozliczane w kolejnych kwartałach roku, jednak nie później niż raz na pół roku, i jest wypłacane do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu rozliczenia, z zastrzeżeniem § 8, który stanowi, że świadczenia przysługujące w danym roku kalendarzowym są wypłacane nie później niż do dnia 31 stycznia następnego roku kalendarzowego. Powyższa zmiana była niekorzystna dla funkcjonariuszy służby celnej, o czym świadczy chociażby wysokość świadczenia, jakie

przyznano powódce na podstawie rozporządzenia z 2010 r. Poza sporem pozostawało bowiem, że wypłacono powódce na podstawie nowych przepisów dopłatę do wypoczynku za 2010 r. w wysokości 238,00 zł brutto,

Zastosowanie wobec powódki rozporządzenia z 2010 r. uzasadniał § 10 tego rozporządzenia, stanowiący, że „do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r., złożonych i nierozpatrzonech przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia”.

Zgodność z Konstytucją przytoczonego § 10 rozporządzenia z 2010 r. była przedmiotem analizy Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z 23.04.2013 r. (sygn. P 44/10, OTK-A 2013 r., nr 4, poz. 39) wskazał, że przedmiotowy przepis w zakresie, w jakim odnosi się do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu wyroku podał, że nabycie prawa do dopłaty do wypoczynku następuje wraz z nabyciem w danym roku prawa do urlopu wypoczynkowego oraz wraz ze złożeniem pisemnego wniosku, zatem wysokość dopłaty do wypoczynku powinna być ustalona na podstawie stanu prawnego istniejącego w chwili spełnienia powyższych warunków, tj. w chwili nabycia prawa do przedmiotowego świadczenia. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego zmiana stanu prawnego wprowadzona po złożeniu wniosku, kształtująca na nowo, w sposób mniej korzystny, sytuację prawną już ukształtowaną, stanowiła naruszenie konstytucyjnej zasady niedziałania prawa wstecz.

Wobec takiej treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego pojawia się pytanie, co do przepisów, jakie powinny być zastosowane do ustalania w niniejszym postępowaniu należności powódki. W orzecznictwie spornym jest bowiem, jakie – w praktyce – są skutki orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, a więc czy stwierdzenie niezgodności z Konstytucją konkretnych regulacji prawnych wywołuje wyłącznie skutki na przyszłość, od chwili opublikowania sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw, czy też wyrok Trybunału ma skutek wsteczny i powoduje, że konkretne unormowanie traci moc obowiązującą od samego początku jego bytu, tj. od daty zamierzonego przez normodawcę wejścia w życie.

Przede wszystkim przypomnieć należy, że zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny – dwunastu miesięcy. Oznacza to, że z formalnego punktu widzenia konkretne unormowanie jest eliminowane z porządku prawnego z datą ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego, ewentualnie w terminie późniejszym wynikającym z treści tego wyroku.

Wydanie przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia o niekonstytucyjności określonej normy prawnej nie wywołuje samo w sobie skutków prawnych odnoszących się do stanów faktycznych powstałych wcześniej, pod rządami niekonstytucyjnych przepisów. Jednakże Sąd, orzekając w indywidualnej sprawie, każdorazowo zobligowany jest do brania pod uwagę przepisów Konstytucji, stanowiącej źródło norm prawnych stojących najwyżej w hierarchii przyjętej w polskim porządku prawnym; normy konstytucyjne znajdują, bowiem co do zasady bezpośrednie zastosowanie. Skoro, zatem Trybunał Konstytucyjny orzekł o sprzeczności z Konstytucją normy prawnej, która odnosi się do indywidualnej sprawy badanej przez Sąd, Sąd ten ma poważne podstawy, aby odstąpić od zastosowania wadliwego unormowania. Odstąpienie od jego stosowania wynikało będzie jednak nie z przyjęcia, że doszło do swoistego „wstecznego” wyeliminowania przepisu z porządku prawnego, ale z dokonania przez Sąd orzekający wykładni systemowej, zmierzającej do usunięcia sprzeczności między normami prawnymi różnego rzędu, regulującymi ten sam stosunek prawny. Warto w tym miejscu również zaznaczyć, że w rozpoznawanej sprawie wadliwym aktem prawnym, sprzecznym z aktami wyższego rzędu, był akt normatywny rangi rozporządzenia. Art. 178 ust. 1 Konstytucji stanowi zaś, że sędziowie podlegają Konstytucji i ustawom; nie wspomina natomiast o związaniu sędziego w jego czynnościach orzeczniczych treścią aktów niższego rzędu. Również to przemawia za uprawnieniem Sądu do dokonania samodzielnej oceny dopuszczalności zastosowania w konkretnym stanie prawnym niekonstytucyjnych przepisów rozporządzenia, a więc aktu podustawowego o charakterze wykonawczym.

Odnosząc powyższe spostrzeżenia do niniejszej sprawy, Sąd uznał, że te same względy, które kierowały Trybunałem Konstytucyjnym przy ocenie konstytucyjności § 10 rozporządzenia z 2010 r., przemawiają za ocenieniem go jako

sprzecznego z Konstytucją i na gruncie rozpoznawanej przez Sąd sprawy. Kwestie te nie wymagają szerszego omówienia, gdyż wyczerpująco opisane zostały w uzasadnieniu wyroku z 23.04.2013 r. Sąd w całości podziela pogląd Trybunału Konstytucyjnego, który stanowił podstawę tego rozstrzygnięcia. Skutkiem takiej oceny jest przyjęcie, że do ustalania należności powódki z tytułu dopłaty do wypoczynku w 2010 r. powinny znajdować zastosowanie przepisy rozporządzenia z 2000 r., nie zaś rozporządzenia z 2010 r. Strona pozwana w zasadzie nie kwestionowała tego, zarzucała natomiast, że niezależnie od treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego roszczenie powódki należy uznać za przedawnione, a zatem powództwo powinno być oddalone w całości. Strona pozwana nie kwestionowała przy tym, że gdyby nie doszło do przedawnienia spornego roszczenia, powódce przysługiwałaby uzupełniająca dopłata w kwocie wskazanej w pozwie i potwierdzonej w hipotetycznym wyliczeniu strony pozwanej.

W ocenie Sądu nie doszło do przedawnienia roszczenia powódki.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (por. art. 120 § 1 k.c. oraz art. 165 ust. 1 ustawy o Służbie Cywilnej). Wymagalność świadczenia polega na tym, że wierzyciel może skutecznie domagać się jego spełnienia, a zatem na tym, że nadszedł termin spełnienia tego świadczenia. Termin spełnienia świadczenia wynika zaś w pierwszej kolejności, po myśli art. 455 k.c. w zw. z art. 300 k.p., z jego oznaczenia przez strony lub normodawcę, a następnie z właściwości zobowiązania. Dopiero, gdy termin nie jest ani oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do zapłaty (tj. staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty, zaś bieg przedawnienia rozpoczyna się z chwilą, gdy takie wezwanie mogło być dokonane – por. art. 120 § 1 zd. 2 k.c.).

Przepisy rozporządzenia z 2000 r. nie wskazują wprost terminu wymagalności (płatności) świadczenia z tytułu dopłaty do wypoczynku, niemniej jednak w ocenie Sądu termin ten wynika z treści powyższych przepisów. W § 2 ust. 1 rozporządzenia wskazano bowiem, że świadczenie przysługuje „raz w roku kalendarzowym”. Regulacja ta ma dwojaką funkcję – z jednej strony wskazuje, kiedy świadczenie ma być spełnione (w ciągu danego roku kalendarzowego, za który przysługuje), a z drugiej strony określa kwotę należnego świadczenia w danym roku (świadczenie można otrzymać tylko jednokrotnie w kwocie określonej rozporządzeniem). Żaden inny przepis rozporządzenia nie precyzuje terminów, w jakich strona pozwana powinna rozpoznać wniosek pracownika, ustalić kwotę należnej dopłaty i ją wypłacić. Strony nie przedstawiły również przepisów wewnątrzzakładowych, z których wynikałby obowiązek wypłacenia przedmiotowej dopłaty np. do końca miesiąca czy kwartału, w którym zgłoszono wniosek. Wobec tego strona pozwana mogła powyższe świadczenie przyznać i wypłacić pracownikowi, bez popadania w opóźnienie, do końca roku kalendarzowego, za który świadczenie to przysługiwało. W okolicznościach sprawy oznacza to, że ostatecznym terminem płatności był 31.12.2010 r., a roszczenie powódki stało się wymagalne dopiero 1.01.2011 r. Oznacza to, zdaniem Sądu, że w chwili wniesienia pozwu w listopadzie 2013r. nie było ono przedawnione ani w zakresie roszczenia głównego, ani w zakresie odsetek od niego. Z uwagi na powyższe powództwo było w całości uzasadnione w zakresie roszczenia głównego, gdyż powódce przysługiwała dopłata do wypoczynku w pełnej kwocie wynikającej z rozporządzenia z 2000 r., a zatem strona pozwana powinna jej wypłacić różnicę między kwotą wypłaconą a należną. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 165 ust. 4 ustawy o Służbie Cywilnej oraz art. 481 k.c. Jak wskazano wcześniej, datą wymagalności roszczeń powódki był 1.01.2011 r. – i od tej daty przysługiwało powódce roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych od zaległej należności. Okoliczność, że doszło do częściowej wypłaty świadczenia nie wpływa na wymagalność pozostałej części dopłaty – dłużnik może bowiem spełnić świadczenie w części przed datą wymagalności, nie powoduje to jednak, że niezapłacona część świadczenia staje się przez to wcześniej wymagalna.

Sąd nie podzielił poglądu strony pozwanej, że skoro do 23.04.2013 r. obowiązywały niekonstytucyjne przepisy, to może ona skutecznie uchylić się od zapłaty odsetek powołując się na swój brak zawinienia. Nie wdając się w rozważania, czy na gruncie ustawy o Służbie Cywilnej istotnie zawinienie dłużnika jest przesłanką przyznania odsetek, czy też – tak jak stanowi art. 481 k.c. – wystarczające jest niespełnienie świadczenia w terminie (także niezawinione), wskazać należy, że statio fisci nie może skutecznie wywodzić, że w sposób niezawiniony nie wypłacono świadczenia, w sytuacji gdy

opóźnienie wynikało z wadliwych działań Państwa polegających na wydaniu aktu normatywnego z naruszeniem zasad konstytucyjnych. Jakkolwiek z punktu widzenia prawa pracy pracodawca (konkretna statio fisci) nie jest tożsamy podmiotowo z organem tworzącym wadliwą normę prawną, z ustrojowego punktu widzenia doszło do połączenia funkcji normodawcy i pracodawcy (akt normatywny wydał organ władzy państwowej, która jednocześnie wykonuje swe czynności za pomocą pozwanej statio fisci). Koncepcja, iż w takiej sytuacji dłużnik uchybił terminowi do spełnienia świadczenia z przyczyn od siebie niezależnych jest sztuczna i sprzeczna z ustrojową pozycją służby cywilnej.

Nie można również przyjąć, że dopiero z chwilą wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny nastąpiła wymagalność roszczenia powódki, gdyż wyrok ten nie dotyczy indywidualnych praw i obowiązków pracowniczych, a ponadto z przyczyn wyjaśnionych wcześniej nie znajduje bezpośredniego zastosowania do stanów prawnych powstałych przed jego ogłoszeniem. Sam zaś stan konstytucyjności, na który wskazał Trybunał w wyroku, istniał od chwili wydania zakwestionowanego aktu normatywnego.

Z uwagi na to, że powódka domagała się odsetek za dłuższy okres, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku, oddalając dalej idące powództwo o zapłatę odsetek .

Rygor natychmiastowej wykonalności został nadany na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., który wskazuje, że również w stosunku do pozwanego będącego jednostką organizacyjną Skarbu Państwa obligatoryjne jest nadanie tego rygoru w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika (w sprawach pracowniczych nie stosuje się bowiem art.335 § 2 k.p.c.). Zasądzona należność główna wraz z odsetkami jest kwotą niższą od jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki wykazanego w niekwestionowanym przez powódkę zaświadczeniu złożonym przez stronę pozwaną, wobec czego rygiorem natychmiastowej wykonalności objęty został punkt I wyroku w całości.

Z uwagi na to, że strona pozwana jako jednostka organizacyjna Skarbu Państwa jest objęta ustawowym zwolnieniem od opłat sądowych (art. 94 u.k.s.c.), zaś powódce takie zwolnienie służyło jako pracownikowi (art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c.), ostatecznie nieuiszczone koszty sądowe w postaci opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 113 u.k.s.c. (stosowanego a contrario) zaliczono na rachunek Skarbu Państwa (punkt III wyroku).